

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 8. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Piemērojamība – 25. pants – Vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu – Līguma puses, kas reģistrētas vienā un tajā pašā dalībvalstī – Citas dalībvalsts tiesu jurisdikcijas piešķiršana attiecībā uz strīdiem, kas radušies no šī līguma – Pārrobežu elements

Lietā C-566/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa, Čehijas Republika) iesniegusi ar 2022. gada 14. jūnijā lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 26. augustā, tiesvedībā

Inkreal s.r.o.

pret

Dúha reality s.r.o.,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], A. Kumins [*A. Kumin*] (referents) un I. Ziemele,

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Dúha reality s.r.o.* vārdā – *J. Mráz*, advokāts,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek*, *A. Edelmannová* un *J. Vláčil*, pārstāvji,
- Šveices valdības vārdā – *M. Kähr* un *L. Lanzrein*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *S. Noë* un *K. Walkerová*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – čehu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2023. gada 12. oktobra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 25. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Inkreal s.r.o.* un *Dúha reality s.r.o.* par tiesas, kurai ir teritoriālā jurisdikcija, noteikšanu, lai izskatītu maksājuma pieteikumu, kas iesniegts, pamatojoties uz to, ka *Inkreal* pakārtoti ir pārņēmusi divus FD prasījumus pret *Dúha reality*.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 3., 15., 19., 21., 22. un 26. apsvērumu:

“(3) [Eiropas] Savienība ir noteikusi sev mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, *inter alia* veicinot tiesu iestāžu pieejamību, jo īpaši piemērojot tiesas nolēmumu un ārpustiesas lēmumu savstarpējas atzīšanas principu civillietās. Lai pakāpeniski izveidotu šādu telpu, Savienībai jāpieņem pasākumi saistībā ar tiesu sadarbību civillietās, kurām ir pārrobežu ietekme, īpaši tad, kad tas nepieciešams iekšējā tirgus pienācīgai darbībai.

[..]

(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. [..]

[..]

(19) Izņemot šajā regulā noteikto izņēmuma jurisdikcijas pamatojumu gadījumus, būtu jāievēro līgumslēdzēju pušu autonomija līgumos, kas nav apdrošināšanas, patērētāju vai darba līgumi, attiecībā uz kuriem ir atļauta vienīgi ierobežota autonomija noteikt tiesu, kurai ir jurisdikcija.

[..]

(21) Tiesvedības saskaņotas norises interesēs ir jāsamazina paralēlas tiesvedības iespēja un jānodrošina, ka atšķirīgās dalībvalstīs nepieņem nesavienojamus spriedumus. Vajadzētu būt skaidram un iedarbīgam mehānismam, lai izšķirtu *lis pendens* lietas un saistītas darbības un novērstu problēmas, ko izraisa valstu atšķirības attiecībā uz dienu, kad prasību uzskata par celtu. [..]

(22) Tomēr, lai uzlabotu vienošanos par izņēmuma tiesas izvēli efektivitāti un lai izvairītos no ļaunprātīgas tiesāšanās taktikas, jāparedz vispārīgā *lis pendens* noteikuma izņēmums nolūkā pieņemami risināt konkrētu situāciju, kurā pastāv paralēlas tiesvedības iespēja. Tā ir situācija, kad tiesvedība par vienu prasības pamatu un priekšmetu un starp tām pašām pusēm vispirms tiek celta tiesā, kas nav izvēlēta saskaņā ar vienošanos par izņēmuma tiesas izvēli, un pēc tam arī izvēlētajā tiesā. [..]

[..]

(26) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā attaisno principu, kas paredz, ka kādā dalībvalstī pieņemti spriedumi būtu jāatzīst visās dalībvalstīs bez kādas īpašas procedūras. Turklāt mērķis padarīt pārrobežu tiesvedību mazāk laikietilpīgu un lētāku attaisno izpildāmības pasludināšanas atcelšanu, kas pirms izpildes jāveic uzrunātajā dalībvalstī. Tādējādi dalībvalsts tiesas pieņemts spriedums būtu jāuzskata par tādu, it kā tas būtu pieņemts uzrunātajā dalībvalstī.”

4 Šīs regulas 25. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ja puses neatkarīgi no to domicila ir vienojušās par to, ka kādas dalībvalsts tiesai vai tiesām ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir minētajai tiesai vai tiesām, ja vien šī vienošanās saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem nav spēkā neesoša attiecībā uz tās spēkā esamību pēc būtības. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

a) rakstiska vai rakstiski apstiprināta;

b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā izveidotajai praksei; vai

c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai par ko pusēm būtu vajadzējis zināt, un ko šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses plaši pazīst un regulāri ievēro.”

Čehijas tiesības

5 *Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád* (Likums Nr. 99/1963 par Civilprocesa kodeksu, turpmāk tekstā – “Civilprocesa kodekss”) 11. panta 3. punkts ir formulēts šādi:

“Ja Čehijas Republikas tiesām ir jurisdikcija lietā, bet nav tādu apstākļu, kas attiecas uz teritoriālo piekritību, vai tos nevar konstatēt, *Nejvyšší soud* [(Augstākā tiesa, Čehijas Republika)] nosaka, kura tiesa izskatīs lietu un pieņems nolēmumu.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

6 FD, kas dzīvo Slovākijā, un Slovākijā saskaņā ar Slovākijas tiesībām reģistrēta sabiedrība *Dúha reality*, no kurām pirmais darbojas kā aizdevējs un otrā – kā aizņēmēja, attiecīgi 2016. gada 29. jūnijā un 2017. gada 11. martā noslēdza divus naudas aizdevuma līgumus.

- 7 Abos šajos līgumos ir ietverta identiska vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu, saskaņā ar kuru gadījumā, ja rodas strīds, ko nevar atrisināt sarunu ceļā, tas “ir jāatrisina tiesvedībā Čehijas Republikas tiesā, kurai ir materiālā un teritoriālā jurisdikcija”.
- 8 Ar 2021. gada 8. decembra līgumu par prasījumu cesiju FD no abiem naudas aizdevuma līgumiem izrietošos prasījumus par kopējo summu 153 740 EUR cedēja Slovākijā reģistrētai sabiedrībai *Inkreal*.
- 9 Tā kā *Dúha reality* neatmaksāja naudas aizdevumus, *Inkreal* 2021. gada 30. decembrī vērsās *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa), kas ir iesniedzējtiesa, lūdzot, pirmkārt, atmaksāt *Dúha reality* parādus un, otrkārt, noteikt Čehijas Republikas tiesu teritoriālo jurisdikciju izskatīt lietu pēc būtības saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 11. panta 3. punktu, pamatojoties uz abos naudas aizdevuma līgumos ietverto vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu.
- 10 *Inkreal* apgalvo, ka vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu ir spēkā esoša saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punktu un ka turklāt atbilstoši šai regulai neesot citas īpašas vai ekskluzīvas tiesas jurisdikcijas.
- 11 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamība ir atkarīga no tā, vai ir pārrobežu elements. Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šī regula ir piemērojama pamatlietā aplūkotajai situācijai, kurā pārrobežu elements aprobežojas ar vienošanos par jurisdikciju, kas attiecas uz citas dalībvalsts, nevis tās, kurā ir reģistrētas līgumslēdzējas puses, tiesām. Gan doktrīnā, gan dalībvalstu judikatūrā šajā jautājumā esot izmantoti atšķirīgi risinājumi.
- 12 Iesniedzējtiesas ieskatā, lai gan Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību varētu pamatot it īpaši ar nepieciešamību to interpretēt vienveidīgi un ar Savienības likumdevēja pausto vēlmi ievērot pušu līgumisko autonomiju, tomēr tāda situācija kā pamatlietā aplūkotā varētu tikt kvalificēta par pilnībā iekšēju, pamatojoties uz to, ka pušu griba vien nav pietiekama, lai to līgumattiecībām piešķirtu starptautisku raksturu.
- 13 Šādos apstākļos *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai, ievērojot to, ka pārrobežu elements ir nepieciešams nosacījums, lai piemērotu [Regulu Nr. 1215/2012], šīs regulas piemērojamību var pamatot tikai ar to, ka divas puses, kas reģistrētas vienā dalībvalstī, vienojas par citas Eiropas Savienības dalībvalsts tiesas jurisdikciju?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 14 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma attiecas uz vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētās līguma puses vienojas par citas dalībvalsts tiesu jurisdikciju izskatīt no šī līguma izrietošus strīdus, pat ja minētajam līgumam nav nekādas citas saiknes ar šo citu dalībvalsti.

- 15 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms jāatgādina, ka Savienības tiesību normas interpretācijā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts, kurā tā iekļaujas, un mērķi, kādi ir tiesību aktam, kurā tā ietilpst (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, *Pankki S*, C-579/21, EU:C:2023:501, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 16 Runājot par Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkta formulējumu, no šīs tiesību normas vispirms izriet, ka, ja puses neatkarīgi no to dzīvesvietas ir vienojušās par to, ka kādas dalībvalsts tiesai vai tiesām ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir šīm tiesām, ja vien šī vienošanās saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesību aktiem nav spēkā neesoša pēc būtības. Turklāt minētajā tiesību normā ir paredzēts, ka šī jurisdikcija ir ekskluzīva, ja vien puses nav vienojušās citādi. Visbeidzot šīs pašas tiesību normas a)–c) apakšpunktā ir precizēts veids, kādā ir jānoslēdz vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu.
- 17 Šajā ziņā jākonstatē, ka Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkta formulējums nav šķērslis tam, lai šī tiesību norma attiektos uz vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētās līguma puses vienojas par citas dalībvalsts tiesu jurisdikciju izskatīt no šī līguma izrietošus strīdus, pat ja minētajam līgumam nav nekādas citas saiknes ar šo citu dalībvalsti.
- 18 Attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkts, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai varētu piemērot šīs regulas noteikumus par jurisdikciju, ir jābūt pārrobežu elementam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 1. marts, *Owusu*, C-281/02, EU:C:2005:120, 25. punkts, kā arī 2022. gada 8. septembris, *IRnova*, C-399/21, EU:C:2022:648, 27. un 29. punkts).
- 19 Šajā ziņā jānorāda, ka Regulā Nr. 1215/2012, lai gan attiecīgi tās 3. un 26. apsvērumā ir izmantoti jēdzieni “civillietas, kurām ir pārrobežu ietekme” un “pārrobežu tiesvedības”, nav ietverta nekāda pārrobežu elementa definīcija, no kura būtu atkarīga šīs regulas piemērojamība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 3. jūnijs, *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 30. punkts).
- 20 Taču Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1896/2006 (2006. gada 12. decembris), ar ko izveido Eiropas maksājuma rīkojuma procedūru (OV 2006, L 399, 1. lpp.), 3. panta 1. punktā līdzvērtīgs jēdziens “pārrobežu lieta” ir definēts kā “lieta, kurā vismaz vienai no pusēm domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas nav prasību saņēmušās tiesas atrašanās dalībvalsts” (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Tā kā abas šīs regulas ietilpst tiesu iestāžu sadarbības civillietās, kurām ir pārrobežu ietekme, jomā, ir jāaskaņo Savienības likumdevēja tajās izmantoto līdzvērtīgo jēdzienu interpretācija (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Tāpat jānorāda – no Tiesas judikatūras izriet, ka pārrobežu elements turklāt ir tad, ja attiecīgā strīda situācija var radīt jautājumus par tiesu jurisdikcijas noteikšanu starptautiskā kārtībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 8. septembris, *IRnova*, C-399/21, EU:C:2022:648, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 23 Šajā gadījumā jākonstatē, ka, pirmkārt, pamatlieta atbilst šī sprieduma 20. punktā norādītajai jēdziena “pārrobežu tiesvedība” definīcijai, jo šīs lietas dalībnieki ir reģistrēti dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kuras tiesā celta prasība, pamatojoties uz attiecīgo vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu.
- 24 Otrkārt, kā norāda Čehijas Republikas valdība un Eiropas Komisija, pamatlietā rodas jautājums par starptautiskās jurisdikcijas noteikšanu, precīzāk, par to, vai jurisdikcija izskatīt šo strīdu ir Čehijas Republikas vai Slovākijas Republikas kā dalībvalsts, kurā ir reģistrētas abas līgumslēdzējas puses, tiesām.
- 25 Šādos apstākļos tādai tiesiskajai situācijai kā pamatlietā ir pārrobežu elements šī sprieduma 18. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē un tas, ka ir vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu nevis tās dalībvalsts, kurā ir reģistrētas līgumslēdzējas puses, bet citas dalībvalsts tiesām, pats par sevi pierāda pamatlietas pārrobežu ietekmi.
- 26 Turklāt Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretācija ir jāveic, ņemot vērā mērķus ievērot pušu autonomiju un stiprināt šīs regulas 15., 19. un 22. apsvērumā minēto ekskluzīvo vienošanos par tiesas izvēli efektivitāti.
- 27 Turklāt, runājot par Regulas Nr. 1215/2012 mērķi, Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka tās mērķis ir vienādot jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komercietās ar jurisdikcijas noteikumiem, kas ir ļoti paredzami, un tādējādi tās mērķis ir tiesiskās drošības nodrošināšana, kas nozīmē Eiropas Savienībā reģistrēto personu tiesiskās aizsardzības pastiprināšanu, vienlaikus ļaujot prasītājam viegli noteikt tiesu, kurā tas var vērsties, un atbildētājam – saprātīgi paredzēt tiesu, kurā tas var tikt iesūdzēts (spriedums, 2023. gada 14. septembris, *EXTÉRIA*, C-393/22, EU:C:2023:675, 26. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā kontekstā tiesiskās drošības mērķis prasa, lai valsts tiesa, kurā celta prasība, varētu viegli lemt par savu jurisdikciju, nebūdamā spiesta veikt lietas pārbaudi pēc būtības (spriedums, 2015. gada 28. janvāris, *Kolassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Šajā ziņā jānorāda, ka Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru šī tiesību norma attiecas uz tādu vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu kā pamatlietā aplūkotā, atbilst šajā regulā izvirzītajam tiesiskās drošības mērķim.
- 29 Pirmkārt, ja līguma puses, kas ir reģistrētas vienā dalībvalstī, var likumīgi vienoties par citas dalībvalsts tiesu jurisdikciju izskatīt no šī līguma izrietošus strīdus un minētajam līgumam nav vajadzīga papildu saikne ar šo citu dalībvalsti, šāda iespēja palīdz nodrošināt, ka prasītājs zina, kurā tiesā tas var vērsties, ka atbildētājs paredz tiesu, kurā to var iesūdzēt, un ka tiesa, kurā celta prasība, var vienkārši lemt par savu jurisdikciju.
- 30 Otrkārt, tas, ka Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkts attiecas uz tādu vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu kā pamatlietā aplūkotā, samazina paralēlas tiesvedības iespēju un novērš to, ka dažādās dalībvalstīs tiek pieņemti nesavienojami spriedumi, kā to prasa šīs regulas 21. apsvērumā minētais mērķis nodrošināt tiesvedības saskaņotu norisi.
- 31 Proti, ja šajā gadījumā tiesa, kam ir jurisdikcija, tiktu noteikta nevis saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 normām, bet gan saskaņā ar attiecīgo dalībvalstu starptautisko privāttiesību normām, pastāvētu paaugstināts jurisdikcijas konfliktu rašanās risks, kas kaitētu tiesiskajai drošībai, jo šo valsts tiesību normu piemērošana varētu izraisīt atšķirīgus risinājumus.

- 32 Jāpiebilst, ka tiesiskās drošības mērķis tiktu apdraudēts arī tad, ja tādos apstākļos kā pamatlietā Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkts būtu piemērojams tikai ar nosacījumu, ka pastāv ne tikai vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu citas dalībvalsts tiesām, bet arī papildu elementi, ar kuriem var pierādīt attiecīgā strīda pārrobežu ietekmi.
- 33 Proti, tā kā šāds nosacījums nozīmē, ka tiesai, kurā celta prasība, būtu jāpārbauda šādu papildu elementu esība un jāizvērtē to atbilstība, ne tikai tiktu samazināta līgumslēdzēju pušu iespēja paredzēt to tiesu, kuras jurisdikcijā ir izskatīt to strīdu, bet arī tiesas, kurā celta prasība, pašas jurisdikcijas pārbaude būtu padarīta sarežģītāka.
- 34 Tiesa šajā saistībā jau ir nospriedusi, ka tiesas izvēle, kas noteikta saskaņā ar vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, var tikt izvērtēta, tikai ņemot vērā apsvērumus, kuri saistīti ar Regulas Nr. 1215/2012 25. pantā noteiktajām prasībām, jo apsvērumiem par saikni starp izraudzīto tiesu un strīdīgajām attiecībām vai vienošanās par jurisdikcijas piešķiršanu pamatotību nav nekādas saistības ar šīm prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 16. marts, *Castelletti*, C-159/97, EU:C:1999:142, rezolutīvās daļas 5. punkts).
- 35 Turklāt jāuzsver, ka Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkta piemērojamība attiecībā uz tādu vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu kā pamatlietā aplūkotā atspoguļo savstarpēju uzticēšanos tiesvedībai Savienībā, kas minēta šīs regulas 26. apsvērumā, un tādējādi veicina brīvības, drošības un tiesiskuma telpas saglabāšanu un attīstību, tostarp atvieglojot iespēju vērsties tiesā minētās regulas 3. apsvēruma izpratnē.
- 36 Visbeidzot, noteikums, kas ietverts Hāgas 2005. gada 30. jūnija Konvencijas par tiesas izvēles līgumiem, kura ietverta Padomes Lēmuma 2009/397/EK (2009. gada 26. februāris) par Konvencijas par tiesas izvēles līgumiem parakstīšanu Eiropas Kopienas vārdā (OV 2009, L 133, 1. lpp.) I pielikumā un apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2014/887/ES (2014. gada 4. decembris) (OV 2014, L 353, 5. lpp.), 1. panta 2. punktā, neapgāž šo interpretāciju. Atbilstoši šim noteikumam "lieta uzskatāma par pārrobežu, izņemot, ja pušu dzīvesvietas atrodas vienā Konvencijas līgumslēdzējā valstī un pušu attiecības un visi citi ar strīdu saistītie jautājumi neatkarīgi no izvēlētās tiesas atrašanās vietas ir saistīti tikai ar šo valsti".
- 37 Šajā ziņā jānorāda, kā to apgalvo Komisija, ka šīs konvencijas 1. panta 2. punktā minētā norma atspoguļo tās autoru izvēli, kas tiek izdarīta, ņemot vērā to, ka ir jāsniedz tāds risinājums, kas varētu izraisīt plašu pievienošanās starptautiskā līmenī.
- 38 Atšķirībā no minētās konvencijas autoriem Savienības likumdevējs ir izvēlējis neiekļaut līdzīgu normu Regulā Nr. 1215/2012, vienlaikus šīs regulas 3. apsvērumā uzsverot mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, nosakot pasākumus tiesu iestāžu sadarbības civillietās, kurām ir pārrobežu ietekme, jomā.
- 39 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma attiecas uz vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētas līguma puses vienojas par citas dalībvalsts tiesu jurisdikciju izskatīt no šī līguma izrietošus strīdus, pat ja minētajam līgumam nav nekādas citas saiknes ar šo citu dalībvalsti.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 25. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

šī tiesību norma attiecas uz vienošanos par jurisdikcijas piešķiršanu, ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētas līguma puses vienojas par citas dalībvalsts tiesu jurisdikciju izskatīt no šī līguma izrietošus strīdus, pat ja minētajam līgumam nav nekādas citas saiknes ar šo citu dalībvalsti.

[Paraksti]